

Exemple de credință (I): Abraham

Primul dintr-o serie de articole despre personalitățile simbol din Vechiul și Noul Testament care dorește să ne arate puternica apropiere de oameni a lui Dumnezeu.

19.01.2015

ABRAHAM, TATĂL NOSTRU ÎNTRU CREDINȚĂ

Cartea Genezei povestește viața lui Abraham începând cu momentul în care Domnul Și-a încrucișat drumul

cu cel al lui său și i-a schimbat radical viața. Deși scriitorul sacru nu încearcă să ofere o biografie detaliată, el prezintă numeroase episoade care arată credința profundă a sfântului patriarh și modul în care L-a lăsat pe Dumnezeu să i se manifeste în viață.

Dumnezeu îi promite un pământ nou unde să trăiască împreună cu mulți urmași, dar Abraham va trebui să pornească într-o călătorie: *Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare.* [1]

Cândva după acest moment, Dumnezeu însuși îi schimbă numele: *și nu te vei mai numi Avram, ci Abraham,* [2] pentru a arăta conferirea „unei personalități și misiuni noi, după cum poate fi observat din semnificația noului său

nume: „tată a multe popoare.” [3]
Acest nou nume arată cu claritate că
rolul major al patriarhului depinde
de legământul său cu Dumnezeu și
de respectarea acestuia.

Abraham a ascultat comanda lui
Dumnezeu și a urmat-o, fără să dea
multă atenție la ce păreau să fie
circumstanțele. De ce să abandoneze
siguranța țării de origine și să aștepte
urmași când atât el, cât și soția lui,
erau deja în vârstă? Dar Abraham a
avut încredere în Dumnezeu, în
înțelepciunea, bunătatea și puterea
Sa fără limite. Episodul Sodomei și
Gomorei [4] arată, pe lângă
gravitatea păcatului care îl ofensează
pe Dumnezeu și îi distruge pe
oameni, puternica familiaritate a lui
Abraham cu Domnul său. Dumnezeu
nu i-a ascuns ce era pe cale să facă și
i-a acceptat sfântului patriarh
rugăciunea de intervenție. Răspunsul
credinței se bazează pe încredere, pe
o relație personală cu Dumnezeu.

Cunoașterea lumii, bunul simț, experiența, mijloacele umane, toate își au importanța proprie. Dar dacă înțelegerea ne rămâne blocată la nivelul prudenței umane, percepția noastră asupra realității va fi falsă și incompletă, deoarece Dumnezeu Tatăl nostru ne veghează tot timpul, iar puterea Sa a rămas la fel de mare. Sfântul Josemaría insista: „În lucrarea voastră apostolică aveți dreptul – este de datoria voastră – să vă gândiți ce mijloace vă poate oferi lumea ($2+2=4$), dar nu uitați – niciodată! – că, din fericire, calculele voastre trebuie să includă și o altă variabilă: Dumnezeu+ $2+2$..." [5]

Dificultățile vieții, indiferent cât de grave ar părea, nu sunt niciodată fără de întoarcere. Dumnezeu este corect și își respectă întotdeauna promisiunile. Abraham acționează conform acestei realități. Valoarea exemplară a credinței lui Abraham este alcătuită din trei caracteristici

cheie: supunere, încredere și devotament.

Supunerea în credință

Abraham își mărturisește credința în primul rând prin supunerea față de Dumnezeu. Supunerea are nevoie de ascultare, pentru că avem nevoie, înainte de toate, *să fim atenți*, mai precis, să știm ce dorește cealaltă persoană pentru a putea să răspundem și să îi îndeplinim dorințele. În Sfânta Scriptură, supunerea nu include doar *îndeplinirea* mecanică a unei porunci; implică o atitudine activă care ne pune în joc inteligența de a-I răspunde lui Dumnezeu care se dezvăluie, ducând la aderarea, cu toată puterea și priceperea noastră, la voința divină. „De îndată ce Dumnezeu îl cheamă, Abraham pornește, „așa cum îi spusese Domnul" (*Gen 12:4*); inima lui Abraham este cu totul supusă

Cuvântului, și deci I-a dat ascultare."
[6]

Supunerea în credință merge mult mai departe decât simpla disciplină: are nevoie de acceptarea liberă și personală a cuvântului lui Dumnezeu. Această acceptare are loc, de asemenea, în multe momente din viața noastră când putem să acceptăm cuvântul Domnului sau să îl respingem, prin a lăsa să prevaleze propriile idei asupra voinței divine. Supunerea prin credință este răspunsul dat chemării lui Dumnezeu de a călători și de a avea o relație de prietenie cu El. „A asculta (din latină, *ob-audire*, „a auzi sau a asculta”) în credință înseamnă a se supune în mod liber cuvântului auzit, pentru că adevărul lui este garantat de Dumnezeu, care este Adevărul însuși. Abraham este modelul acestei ascultări pe care ni-l propune Sfânta Scriptură. Fecioara

Maria este realizarea ei cea mai desăvârșită." [7]

Încrederea și abandonul în Dumnezeu

Când ne gândim la exemplul lui Abraham, vedem prezența credinței în întreaga sa viață, credință care este pusă pe primul plan în special în momentele de întuneric, când dovezile umane nu sunt suficiente. Credința implică întotdeauna o anumită obscuritate, o viață trăită în mister, conștienți că nu vom obține niciodată o explicație completă și o înțelegere perfectă, deoarece aceasta nu ar mai fi credință. Cum este scris și în Epistola către Evrei, *credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute*. [8] Lipsa dovezilor în credință este depășită de încrederea în Dumnezeu. Prin credință, patriarhul a pornit pe un drum fără a ști unde duce. Cum este scris în *Catehismul Bisericii*

Catolice, Abraham a trebuit să aibă o mare încredere în Dumnezeu pentru a trăi „ca un străin și pelerin în Pământul făgăduinței,” [9] și a se confrunta cu sacrificiul fiului său. Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și acolo arde-l de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu. [10]

Credința lui Abraham este dezvăluită strălucit atunci când este gata să renunțe la fiul său, la Isaac. Sacrificiul propriului fiu este o profetie a lui Cristos, care s-a jertfit pentru salvarea lumii. Este ceva atât de uluitor încât nu are nevoie de comentarii. Abraham nu se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Nu Îl pune la îndoială, nu ezită, ci are încredere în El. Abraham pornește la drum, atent la vocea Domnului și, la finalul călătoriei, la muntele Moria, descoperă că Dumnezeu nu dorește sacrificiul sângelui lui Isaac. *Să nu-ți*

ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu și că pentru mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău... Abraham a numit locul acela „Dumnezeu poartă de grijă”; de aceea se zice astăzi, „în munte Domnul Se arată” [11]

Și în viețile sfinților se pot petrece evenimente similare. De exemplu, ne aducem aminte de momentul în care Sfântul Josemaría a crezut că Dumnezeu îi cere să părăsească Opus Dei pentru a începe o nouă fundație pentru preoții diecezani. Ce sacrificiu uriaș! De fapt, după ce a vorbit cu mai mulți oameni de la Sfântul Scaun, le-a spus chiar și lui Don Alvaro, mătușii Carmen, unchiului Santiago, membrilor Consiliului General și altor câțiva despre decizia sa. „Dar Dumnezeu nu a dorit asta, și cu mâna sa miloasă, iubitoare și părintească m-a eliberat de acest sacrificiu teribil pe care mă

pregăteam să-l fac prin părăsirea Opus Dei. Informasem deja Sfântul Scaun în mod neoficial privind intenția mea... dar mai târziu am văzut clar că această nouă fundație, această nouă asociație, nu era necesară, deoarece preoții diecezeni se potrivesc perfect în Lucrare." [12] Așa cum Abraham a fost eliberat, așa a fost și Sfântul Josemaría. Domnul nostru l-a făcut să înțeleagă că preoții diecezeni pot face parte din Opus Dei și pot fi admiși ca membri ai Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci, fără ca acest lucru să le afecteze situația în dioceza proprie; sau, mai degrabă, uniunea lor cu restul preoților și cu episcopul lor va fi, în realitate, mai puternică.

Credința care este devotament

Credința lui Abraham este prezentată și ca devotament; confruntat cu evenimente potrivnice, el perseverează în decizia de a

îndeplini voia lui Dumnezeu.

Credința sa se bazează pe cuvântul Domnului și, prin urmare, duce la decizii îndelung cumpănite care nu fac obiectul unei „revizii” sau

„reconsiderări” ulterioare. *Să ținem mărturisirea nădejzii cu neclintire, pentru că credincios este cel ce a*

făgăduit. [13] În viață, vor fi

întotdeauna momente care ne ajută, cu harul Domnului, să ne întărim și să ne confirmăm credința. Abraham

a fost supus unei încercări

extraordinare: obligația sacrificării persoanei care era rodul promisiunii făcute lui. Sfântul patriarh nu a

trebuit doar să se confrunte cu

situații dificile, ci și să nu își piardă speranța, [14] deoarece situațiile îl

invitau să „judece” voința divină, să se îndoiască de Dumnezeu însuși și de devotamentul său. Aici este cheia tentației cu care s-a confruntat

Abraham.

Și noi ne putem afla în situații în care simțim că Dumnezeu ne cere ceva dificil: să înaintăm în viața noastră creștină, să renunțăm la un mod de a face lucrurile sau chiar la un fel de a fi care este deja puternic înrădăcinat în noi, dar care poate diminuează succesul apostolatului nostru. Ar putea apărea tentația de a înăbuși această tulburare, de a face ca propriile dorințe să pară ca voia Domnului: „tentația de a-L lăsa deoparte pe Dumnezeu pentru a ne pune pe noi pe primul loc este întotdeauna prezentă.” [15]

Abraham nu a făcut asta. El a mers la Muntele Moria în timpul unui profund conflict interior, dar convins că, mai devreme sau mai târziu, *Dumnezeu va purta de grijă*. [16] Și Dumnezeu, care este hotărât să Se facă înțeles, a dat. Pentru a primi lumină, Abraham a trebuit să parcurgă întreaga călătorie, să înceapă să meargă și să ajungă la

capăt. Și noi, dacă vom căuta să facem tot timpul voia Domnului, vom descoperi că, în ciuda limitărilor noastre, Dumnezeu ne va face viețile utile. Vom ști și vom simți că Dumnezeu ne iubește, și nu ne va fi teamă să Îl iubim: „Credința este profesată cu buzele și inima, cu cuvinte și cu dragoste.” [17]

[1] *Gen* 12:1-2.

[2] *Gen* 17:5.

[3] *Biblia Navarra* 1 (1997),
Comentariu la *Gen* 17:5.

[4] A se vedea *Gen* 18-19.

[5] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 471.

[6] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr.
2570.

[7] *Idem*. Nr. 144.

[8] *Evrei* 11:1.

[9] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 145.

[10] *Gen* 22:2.

[11] *Gen* 22:12-14.

[12] Sfântul Josemaría, *Scrisoare*, 24 decembrie 1951, nr. 3.

[13] *Evrei* 10:23.

[14] A se vedea *Romani* 4:18.

[15] Papa Francisc, Audiență generală, 10 aprilie 2013.

[16] *Gen* 22:8.

[17] Papa Francisc, Audiență generală, 3 aprilie 2013.

J. Yániz

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
exemple-de-credinta-abraham/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/exemple-de-credinta-abraham/)
(04.08.2025)